

På rejse med sjælen Et besøg i fortiden med en skytsånd som guide.

Af Valdis Sigurdardottir

Travle terapeuter

Jeg har mast mig ind i kalenderen hos, regressionsterapeut Ruth Engstrøm, i Århus. Jeg holder parkeret udenfor huset. Spændt og en lille smule nervøs. Hvad sker der, hvis jeg pludselig får vished om, at have levet før? Ethvert tvivlende menneske må da skulle gennem en eksistentiel krise bagefter..?

Nogle 'rejsende' bestiller blot en regression af nysgerrighed. Men mange kommer for at få hjælp til at løse psykiske eller fysiske problemer, som kan have rod i et tidligere liv. Jeg hører til de nysgerrige og halvanden time senere er jeg på vej på mit livs mest forunderlige rejse.

Fra et lille værelse på loftet i Ruth Engstrøms villa i nord byen, kan man rejse med sjælen til et hvilket som helst sted i verden – i en hvilken som helst tid, mennesket har levet; en regression kan føre en person tilbage til barndomsoplevelser fra 'nulivet' eller titusinder af år tilbage i tiden.

Regressionsterapi går ud på, at 'klienten', med hjælp fra en skytsånd, gennemlever situationer fra tidligere liv, som har en rød tråd til problemer i 'nulivet'. Ved at gennemleve dem og forstå hvordan og hvorfor de er opstået, er det nemmere at løse problemerne. Forløbet varer ca. tre timer, med terapeutiske samtaler før og efter.

Rummet under skråtaget er lille, men hyggeligt, med vindue ud til gaden. Min krop ligger under et rødt uldtæppe, med et lyseblåt klæde for øjnene. Min sjæl er på vej et sted hen, jeg ikke kender. Men først stopper vi ved mit yndlingsnatursted. Fra en lille vildtvokset lysning på toppen af en klippevæg, ser jeg ud over havet. Lige under mig er der et lille fiskerleje og lidt længere ude en havn, hvor kutterne lægger til. En ø rejser sig ud i havet, kun beboet af vilde heste. I baggrunden står mægtige bjerge med sneklædte toppe mod den blå himmel. Jeg er her, som var det i går – mit yndlingsnatursted.

Ved fuld bevidsthed, men i dyb afslappet tilstand og med fornemmelsen af, at jeg kan rejse mig og gå, hvornår det skal være. I denne tilstand skal den logiske sans og fornuften være skubbet til side, for at give plads til den intuitive bevidsthed.

En høj, hvid skikkelse kommer mig i møde. Det er en gammel mand. Han ligner Gandalf besynderligt meget – langt hvidt hår og ditto skæg, lange hvide klæder - stok og det hele. Men knap så mager. Ruth spørger hvad jeg ser, hvordan han ser ud og hvad han vil kaldes. Jeg leder febrilsk i de intuitive gemmer og fremstemmer, at han hedder Zero – hvorefter jeg med sikkerhed i stemmen tilføjer:

- Med Z...

Min skytsengel ser på mig med øjne så blide og fulde af kærlighed, at jeg får lyst til at drukne mig i dem. Han påstår, han er min fader i det åndelige.

Jeg kæmper med fornuften. Den er klar til at redigere mig ud af denne udgave af Tolkiens roman øjeblikkeligt. Jeg prøver at acceptere det jeg ser, hører og fornemmer og lukke munden på den logiske sans, som sidder som en grib på min skulder.

Zero skal nu følge mig til et liv, som kan lære mig noget om mit 'nuliv'. Det sker ved, at Ruth tæller fra elleve til nul, hvorefter jeg daler til 'jorden'..

- 10... 9... 8...

England, Italien, Polen, Rumænien... – en lang række af lande, jeg har besøgt, vælter over hinanden bag mine sitrende øjenlåg.

- 2... 1... 0... Du er nu landet i et land, i nærheden af, hvor du bor.

Hvilket land er det?

Jeg er slet ikke i tvivl...

Peru, år 1357

Jeg er landet i Peru. I nærheden af byen Sanai. Året er 1357.

Jeg kan lugte ørkenbrisen og mærke luften, men jeg ser ingenting. Ikke før Ruth begynder at spørge, hvad jeg står på, hvordan jeg er klædt, hvordan der ser ud...

Jorden ligger i rødbrune flager under mine lædermokkasiner. De er snøret fast om mine tynde ankler. Jeg bærer en klædedragt af groft stykke stof i lys brunlig farve. Den når mig til knæene. En lædersnor er bundet tæt om min slanke talje. Ud af de korte ærmer, som er flosset i kanterne, stikker et par muskuløse, gyldne arme. Hænderne er stærke og fine. Håret er kort, sort og krøllet i spidserne. Det føles støvet og stift.

En brændende sol står højt over en klynge firkantede, stråtækte stenhytter, der ligger strøet over et bakket landskab. Den varme brise fra ørkenen fejer tungt og støvet omkring.

Jeg er dreng. Mit navn er Upa. Jeg er 17 år gammel.

Når Ruth spørger, finder jeg svarene. Jeg ved ikke, hvor de kommer fra. Men jeg har ofte den samme febrilske fornemmelse, man får, når man ikke kan finde sine nøgler. Jeg leder og leder. Når jeg endelig finder dem, er jeg i tvivl om, det er de rigtige...

De fleste billeder og svar er slørede, nogle meget klare. Enkelte kommer som overraskende åbenbaringer. Langt de fleste bliver til, som et væsen der langsomt træder ud af meget tæt tåge.

Jeg bor hos en onkel. Jeg går til højre op ad en vej, som svinger til venstre. Kommer forbi tre hytter på højre hånd og videre i svinget. Jeg går med blikket i jorden. Når jeg kigger op, kaster jeg blikket ud af øjenkrogen, uden at løfte hovedet helt.

Jeg går ind ad en vej til højre og hen til tredje hytte på venstre hånd, hvor vi bor. Hytten er firkantet og stråttækt. Foran døren hænger et tungt tæppe og de små vindueshuller står nøgne. En væg skiller mit sovested fra min onkels. Der ligger et mangefarvet tæppe på lergulvet og gør det ud for en seng. To store puder, også vævede, ligger på tæppet, ved siden af en lille bunke tøj. Min onkels rum er magen til. Der er et rum mere med tæpper og puder og to krus på gulvet. Der er også et lille ildsted, hvor jeg laver grød med blade i, i et keramikfad.

Jeg kan ikke lide min onkel. Han har sorte, strenge øjne i et firkantet ansigt. Håret står i sorte tjavser ud fra ansigtet og skægget er skåret kort. Han er lang og mager, kantet bag det mørke stykke stof, der er svøbt om hans krop. Munden er bred og smal med nedtrukne mundvige., Ingen bryder sig om ham. Folk holder sig langt væk fra os. Sådan vil han helst have det.

Jeg forsøger at aflæse hans behov, for at komme dem i forkøbet. Ellers falder der brænde ned. Jeg er hans tjener. Jeg passer hus og laver mad. Jeg væver også. Jeg kommer i tvivl om, jeg kan være dreng, med de traditionelle pige beskæftigelser.

I en alder af ca. 11 år forærede mine forældre mig til min onkel. De er fattige og kunne ikke forsørge os fire børn. Jeg er ældst. Min onkel havde ikke nogen til at hjælpe sig i huset. Det var en god ordning - syntes de. Det kunne ikke være anderledes. Det vidste jeg.

Den dag, vi sagde farvel, blev jeg stum indeni og lukkede af for verden. Mine forældre bor tre ugers rejse fra min onkels hytte. Til fods. Jeg ser aldrig mine forældre og tre yngre søskende igen i det liv... Disse informationer oplever jeg ikke selv, men får dem fortalt af min skytsengel.

Det er seks år siden, vi sagde farvel – jeg vågner stadig om natten. Ligger bare og tænker på mine søskendes latter. Jeg kan ikke huske, hvornår jeg har leet sidst.

Vi springer frem til min onkels død.

Jeg er 23 år. Jeg bliver boende i hytten. Jeg fortsætter med at væve og laver også små pakker med blade, som jeg plukker ved en bjergside, langt fra hytten. Jeg sælger dem på markedet i Sanai, som ligger en dagsgang herfra. Jeg tygger dem også selv. Mine tænder er brune og nogle mangler. Jeg bliver aldrig gift. Der sker ikke en s.... i det liv. Jeg er ensom, en særling, udenfor kontakt med omverdenen.

Meningen med rejsen

Ruth beder Zero føre mig frem til et tidspunkt hvor der sker noget afgørende i det liv.

Jeg er 54 år. Min krop er træt og slidt og jeg bevæger mig kun langsomt omkring. Lige overfor min hytte er der flyttet en familie ind med fem børn. De er alle sammen meget mørke i huden. Der er meget latter og glæde i det hus. Det yngste barn er blot en lille baby, der kravler rundt på jorden. Jeg sidder altid foran min hytte om eftermiddagen, med en perlekrans i

hånden. Det er mørke, ujævne træperler, som har fået en spejlblank overflade af mange års 'pillen'. Jeg følger denne lille dreng vokse sig fra spæd til tumling. For første gang i dette liv, kan jeg mærke noget. Jeg kan mærke glæde – og savn.

En dag sker der noget magisk. Jeg sidder foran hytten og holder øje med den lille dreng, som løber og leger foran sit hus. Pludselig ser han op og kigger på mig et øjeblik. Det har han gjort mange gange før. Denne gang løber han over vejen med et stort smil i det glade, mørkebrune ansigt, lægger sin hånd i min og rører ved perlerne et lille øjeblik. Han giver min hånd et lille klem, kigger på mig med store mørke øjne, smiler igen – og løber tilbage.

Jeg mærker en tåre løbe ned ad en furet kind, mens blikket følger de små ben spæne tilbage. Taknemmelighed strømmer gennem mig; han åbnede et vindue til mit liv. For første gang siden mine forældre forærede mig væk, følte jeg mig ikke isoleret og forladt i en verden, ingen andre kunne nå ind til.

Ruth beder nu Zero føre mig frem til dødstidspunktet. Det er kort tid efter denne oplevelse. Jeg sidder foran huset og rasler med perlerne i højre hånd. Armen hviler på en pude, så hånden hænger frit i luften. Jeg ved jeg skal dø. Det prikker rundt om min krop. Jeg spejder efter familien overfor, men huset er tomt. Jeg ville gerne se den lille dreng en sidste gang, men jeg dør med blikket rettet mod den tomme hytte. Jeg svæver langsom væk, og ser hvordan perlekransen svinger ligeså stille fra fingerspidserne på de to midterste fingre.

Ruth lader mig hænge i en sølvstreng over hytten sammen med Zero. Jeg skal prøve at kalde de episoder frem, som skal lære mig noget i forholdt til mit 'nuliv'. Der er kun drengen. Den uforbeholdne kærlighed han gav mig med sit blik og det lille klem, som forbandt mig med livet udenfor mig selv.

Ruth healer over mit solar plexus og sender gode energier af sted til min krop. Jeg græder under det blå klæde når Ruth begynder på optællingen. Af medlidenhed med det ensomme liv, jeg tilsyneladende har levet en gang. Og af erkendelsen af, at temaet har fulgt mig i dette liv også. En dyne af hvide skyer, løfter mig op til overfladen.

Det er nemt denne gang. Hele mig ligger nu under det røde tæppe. Omtumlet, sørgmodig, og overrasket.

Jeg har altid følt mig udenfor denne verden. Da jeg var ca. syv år efterlod mine forældre mig på et 'aflastningshjem' over en sommer. Der mistede jeg troen på at være elsket. Først for nyligt har jeg genfundet den. Når kærligheden er kommet for tæt på i mit liv, har jeg altid vendt den ryggen. Den har repræsenteret noget farligt; giver jeg dig lov til at komme for tæt på, forlader du mig. Derfor har jeg altid prøvet at forlade først...

Jeg vil gerne være alene. Ruths trøstende hånd aer min arm. Jeg vil helst være fri. Jeg tørrer tårerne væk, og rejser mig. Jeg lytter uden at ordentligt at høre hendes ord, og ti minutter senere sidder jeg i min bil på vej hjem.

Jeg er i syv sind. Har min fantasi digtet hele historien? Hvis det virkelig kan lade sig gøre at rejse i tid, skal mit verdensbillede vendes på hovedet. Min rejse i tiden er slut. Nu skal jeg finde en måde at rejse i fremtiden – med denne nye 'viden'...

En stor tak til Valdis, fordi hun har villet dele sine oplevelser fra tidligere liv med os andre og stillet disse til rådighed for min hjemmeside.

Ruth Overgaard Engstrøm